

Sygn. akt **XX GCo 80/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Anna Szanciło**

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

z udziałem (...) **z siedzibą w T.**

o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

SSO Anna Szanciło

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2015r. uprawniony (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o udzielenie zabezpieczenia roszczenia przysługującego wobec obowiązanej spółki (...) z siedzibą w T.. Wskazał, iż chodzi o roszczenie o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., że zawarte w piśmie z dnia 18 marca 2015 roku oświadczenie obowiązanego o wypowiedzeniu umowy sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia będących potwierdzeniem wytworzenia energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii – farmie wiatrowej w miejscowości M., zawartej pomiędzy uprawnionym oraz obowiązanym w dniu 23 grudnia 2009 roku jest bezskuteczne i nie spowoduje rozwiązania umowy sprzedaży certyfikatów. Umowa pozostanie w mocy, co do wszystkich postanowień i będzie wiązać jej strony. Domagał się nakazania obowiązanemu wykonywania postanowień umowy sprzedaży certyfikatów na dotychczasowych warunkach, zgodnie z jej treścią oraz zakazanie obowiązanemu podejmowania jakichkolwiek czynności w celu ograniczenia obowiązków obowiązanego wynikających z postanowień umowy sprzedaży certyfikatów, a także zakazania obowiązanemu podejmowania jakichkolwiek działań, które mogą utrudnić lub uniemożliwić uprawnionemu wywiązywanie się ze swoich obowiązków na podstawie tej umowy, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania z powództwa uprawnionego przeciwko obowiązanemu o ustalenie. Nadto domagał się udzielenia zabezpieczenia przysługującego uprawnionemu wobec obowiązanego roszczenia o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., że zawarte w piśmie z dnia 18 marca 2015 roku oświadczenie obowiązanego o wypowiedzeniu umowy sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii – farmie wiatrowej w miejscowości M., zawartej pomiędzy uprawnionym oraz obowiązanym w dniu 23 grudnia 2009 roku, jest bezskuteczne i nie wywoła skutku prawnego w postaci rozwiązania umowy sprzedaży energii. Umowa ta pozostanie w mocy, co do wszystkich swoich postanowień i będzie wiązać jej strony. Domagał się nakazania obowiązanemu wykonywania postanowień umowy sprzedaży energii na dotychczasowych warunkach, zgodnie z jej treścią oraz zakazanie obowiązanemu podejmowania jakichkolwiek czynności w celu ograniczenia obowiązków obowiązanego wynikających z postanowień umowy sprzedaży energii, a także zakazanie obowiązanemu podejmowania jakichkolwiek działań, które mogą utrudnić lub uniemożliwić uprawnionemu wywiązywanie się ze swoich obowiązków na podstawie

tej umowy, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania z powództwa uprawnionego przeciwko obowiązanemu o ustalenie.

W uzasadnieniu wniosku uprawniony wskazał, że strony łączą umowy z dnia 23 grudnia 2009 roku – umowa sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w farmie wiatrowej oraz umowa sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia. Na podstawie wskazanych umów obowiązanemu zobowiązała się do zakupu od uprawnionego – przez okres 15 lat - całości energii wytworzonej w farmie wiatrowej oraz wszystkich praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia będących potwierdzeniem wytworzenia energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii – farmie wiatrowej w miejscowości M.. Obowiązanemu nie zgłaszał zastrzeżeń dotyczących realizacji ww. umów. Pod koniec 2012 roku obowiązanemu zażądał renegotjacji umów, na co uprawniony nie wyraził zgody. Wobec braku zgody na wprowadzenie zmian w umowach obowiązanemu oraz (...) S.A., jako jedyni wspólnicy obowiązanego, przystąpili do realizacji działań zmierzających do likwidacji i wykreślenia obowiązanego z rejestru i doprowadzenia w ten sposób do wygaśnięcia umów. W połowie 2014r. (...) S.A. podjął uchwałę o rozwiązaniu obowiązanego spółki i postawieniu jej w stan likwidacji. Wobec niemożliwości szybkiego przeprowadzenia procesu likwidacji spółki oraz oddalenia wniosku obowiązanego o ogłoszenie upadłości obowiązanemu powołując się na rzekome naruszenia złożył swoim kontrahentom, w tym uprawnionemu, oświadczenia o wypowiedzeniu umów powołując się na nieistniejące okoliczności. W dniu 09.02.2015r. obowiązanemu przesłał uprawnionemu pismo zatytułowane Wezwanie do usunięcia poważnego (rażącego) naruszenia istotnych postanowień umowy, w którym zarzucił uprawnionemu naruszenie § 13 ust. 5 lit a) w zw. z art. 12 ust. 2 umowy sprzedaży certyfikatów, a także § 10 ust. 1 lit. a) w zw. z § 10 ust. 2 umowy sprzedaży energii. W kolejnych pismach z dnia 12.02.2015r. oraz z dnia 13.02.2015r., z dnia 20.02.2015r., 24.02.2015r. obowiązanemu ponownie wezwał uprawnionego do zaniechania naruszeń postanowień umów oraz do podjęcia renegotjacji umów. W dniu 23 marca 2015r. uprawniony otrzymał dwa pisma obowiązanego z dnia 18 marca 2015r., w których likwidatorzy obowiązanego oświadczyli, że wypowiadają umowy z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego z powodu rażącego naruszenia umowy sprzedaży certyfikatów oraz z powodu poważnego naruszenia umowy sprzedaży energii przez uprawnionego, które nie zostały usunięte. Na poparcie swoich twierdzeń uprawniony przedłożył niepoświadczony za zgodność z oryginałami i niepodpisane kopie dokumentów.

Uzasadniając interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia uprawniony wskazał, że tylko nakazanie obowiązanemu wykonywania umów na dotychczasowych zasadach oraz zakazanie podejmowania czynności w celu ograniczenia obowiązków obowiązanego, czy działań które mogą utrudnić lub uniemożliwić uprawnionemu wywiązywanie się z obowiązków wynikających z umów – na czas trwania postępowania obejmującego roszczenie uprawnionego o ustalenie – zapewni osiągnięcie celu postępowania, gwarantując skuteczność wyroku, jaki w tym postępowaniu może zapaść. Uprawniony stale produkuje w farmie wiatrowej energię elektryczną, którą wprowadza do systemu przesyłowego. Obowiązanemu jest zobowiązany na bieżąco odbierać z ww. systemu energię określoną w przekazywanych przez uprawnionego zgłoszeniach umów sprzedaży. Jeżeli danego dnia obowiązanemu nie przyjmie prognozowanej ilości energii dostarczonej przez uprawnionego do systemu przesyłowego/dystrybucyjnego, nie będzie możliwości dokonania odbioru tej energii przez obowiązanego w przyszłości, ponieważ energia dostarczona przez uprawnionego zostanie pobrana przez innych uczestników rynku. Uprawniony nie będzie mógł złożyć w kolejnych okresach zgłoszeń na wyższy wolumen energii, ponieważ jest ograniczony mocami wytwórczymi eksploatowanej przez siebie elektrowni. Obowiązanemu jest jedynym odbiorcą energii elektrycznej produkowanej przez uprawnionego i zielonych certyfikatów uzyskiwanych przez uprawnionego. Zaprzestanie wykonywania umów przez obowiązanego skutkować będzie pogorszeniem sytuacji majątkowej uprawnionego, a nawet utratą jego płynności finansowej. Uprawniony nie jest w stanie w obecnej sytuacji rynkowej zawrzeć umów sprzedaży energii oraz zielonych certyfikatów na takich samych lub korzystniejszych warunkach, niż warunki określone w umowach. A zatem, zaprzestanie wykonywania Umów skutkować będzie po stronie uprawnionego niepowetowanymi stratami. Ponadto budowa farmy wiatrowej została sfinansowana przez uprawnionego za pomocą kredytu w kwocie ponad 103,5 mln złotych, zaś wierzytelności pieniężne wynikające z umów zostały przelane na rzecz banków tytułem zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy kredytowej. Zgodnie z umową kredytową, złożenie przez obowiązanego skutecznych oświadczeń o rozwiązaniu umów kwalifikuje się jako przypadek naruszenia (§ 20.17 umowy kredytowej w zw. z § 1.1. umowy kredytowej), który

upoważnia bank do naliczania odsetek dodatkowych według stawki wyższej o jeden punkt procentowy w skali roku (§ 8.3. umowy kredytowej) (wniosek k. 2 – 40).

W odpowiedzi na wniosek o udzielenie zabezpieczenia obowiązany wniósł o jego oddalenie, ewentualnie o uzależnienie wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia od złożenia przez uprawnionego kaucji w wysokości odpowiadającej przedstawionej przez uprawnionego wartości przedmiotu sporu (odpowiedź na wniosek k. 541 – 566).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z regulacją art. 730 § 1 i § 2 zd. 1 k.p.c. w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia. Sąd może udzielić zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania lub w jego toku.

Stosownie do art. 730¹ § 1 k.p.c., udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Przepis ten określa tzw. podstawy zabezpieczenia, zwane też warunkami zabezpieczenia, które mają merytoryczny charakter. Podstawami zabezpieczenia są: 1) istnienie roszczenia podlegającego zabezpieczeniu i 2) interes prawny w udzieleniu (ściślej: w uzyskaniu) zabezpieczenia. Okoliczności te wymagają uprawdopodobnienia. Uprawdopodobnienie roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym, przy uwzględnieniu treści przepisu art. 243 k.p.c. (zezwalającego na odstępstwo od rygorów przewidzianych w postępowaniu dowodowym), należy rozumieć w ten sposób, że uprawniony powinien przedstawić i należycie uzasadnić twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy w praktyce dwóch aspektów. Odnosi się ono zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna w tym znaczeniu, że dochodzone roszczenie znajduje podstawę normatywną. Roszczenie jest wiarygodne, jeżeli istnieje uzasadniona podstawa do przypuszczenia, że ono istnieje. Roszczenie powinno mieć również swoją podstawę prawną. Uprawdopodobnienie może polegać na przedstawieniu dokumentów lub innych środków dowodowych, wskazujących na okoliczności faktyczne, z których wynika roszczenie (art. 243 k.p.c.). Uprawdopodobnienie jest słabszą formą od udowodnienia. Sąd nie wymaga na tym etapie postępowania, niepodważalnych dowodów istnienia roszczenia. Jednak uprawdopodobnienie oznacza uzasadnienie zgłoszonych twierdzeń o istnieniu roszczenia, dające przekonanie o jego prawdopodobieństwie, a nawet pewność, będące wynikiem postępowania, zmierzającego do poznania rzeczywistości, ale bez zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym.

W ocenie Sądu pierwsza przesłanka udzielenia zabezpieczenia – uprawdopodobnienie roszczenia procesowego – nie została przez uprawnionego wykazana. Uprawniony wykazując przysługujące mu roszczenia o ustalenie, że zawarte w pismach oświadczenia o wypowiedzeniu umów są bezskuteczne i nie wywołają skutku prawnego w postaci rozwiązania umów, przedłożył kserokopię umowy sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii – farmie wiatrowej w miejscowości Ł. sporządzonej w dniu 23 grudnia 2009r. (k. 80 – 107), kserokopię umowy sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia będących potwierdzeniem wytworzenia energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii – farmie wiatrowej w miejscowości Ł. (k. 109 – 148), kserokopię uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników obowiązanej spółki z dnia 02 lipca 2014r. w przedmiocie rozwiązania i likwidacji spółki (k. 202 – 231), kopię zgłoszenia wierzytelności w ramach postępowania likwidacyjnego (k. 278 – 281), kserokopie pism kierowanych wzajemnie przez strony postępowania oraz kserokopie oświadczeń o wypowiedzeniu umów – umowy sprzedaży energii oraz umowy sprzedaży certyfikatów (k. 374, k. 376).

W ocenie Sądu przedłożone przez uprawnionego dokumenty nie uprawdopodobniają jego roszczenia. W tym miejscu należy wskazać, że każdy dokument w postępowaniu cywilnym musi odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentom urzędowym albo dokumentom prywatnym. Dokumenty urzędowe, zgodnie z regulacją art. 244 § 1 i § 2 k.p.c., są sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Regulację tę stosuje się

odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje pozarządowe w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W toku postępowania cywilnego strona może złożyć dokument w oryginale lub też jego odpis. Odpis dokumentu jest dokumentem, który wskazuje na istnienie innego dokumentu (z reguły oryginału). Istnieje zatem potrzeba oceny zarówno samego dokumentu, jak i jego odpisu. Kserokopia jako odwzorowanie oryginału może być uznana za odpis; niepoświadczona podpisem strony nie jest jednak dokumentem - por. uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 206. Sama odbitka ksero nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c. i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 10.01.2008r., V ACa 816/07, niepubl., LEX nr 398729). Warunkiem zatem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem dokumentu (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764, por. także wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200).

Żadna z kopii dokumentów prywatnych przedłożona przez uprawnionego nie została ani podpisana, ani też nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 14 lutego 2007r. (I CSK 401/06, Lex nr 453727) niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c.

Przedkładając kserokopie dokumentów, nie spełniające wymogów dokumentu, w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego, uprawniony nie uprawdopodobnił istnienia swojego roszczenia.

Na marginesie wskazać należy, iż podstawą uwzględnienia powództwa opartego na art. 189 k.p.c. jest brak po stronie żądającego takiej ochrony dalej idącego roszczenia. Zabezpieczenie roszczenia o ustalenie wymaga uprawdopodobnienia interesu prawnego w wytoczeniu takiego powództwa. Uprawniony upatruje swój interes prawny w usunięciu niepewności jaką stanowi kwestia skuteczności złożenia przez obowiązanego oświadczeń o wypowiedzeniu umów w kontekście wywołania skutku prawnego w postaci rozwiązania umów. Wskazać należy, iż skorzystanie przez kontrahenta z uprawnienia do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy jest możliwe w każdym stosunku prawnym, a usunięcie stanu niepewności leży w interesie uprawnionego. Dopiero bowiem zaprzestanie wykonywania przez obowiązanego obowiązków umownych stanowić może ewentualnie podstawę wytoczenia powództwa o wykonanie umowy i zapłatę odszkodowania i stanowić roszczenie dalej idące, w toku którego Sąd przesłankowo obowiązany będzie zbadać skuteczność złożonych przez obowiązanego oświadczeń o wypowiedzeniu umów. Powództwo o ustalenie zatem obecnie być uznane za jedyny i niezbędny środek ochrony prawnej.

Także marginalnie wskazać trzeba, iż uprawniony nie wykazał aby brak zabezpieczenia uniemożliwił lub znacznie utrudnił osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

W sprawie o ustalenie istnienia stosunku prawnego może zapaść orzeczenie nienadające się do egzekucyjnego wykonania tj. orzeczenie ustalające o charakterze deklaratoryjnym. Celem zabezpieczenia w tej sytuacji mogło by być zapewnienie skuteczności przyszłego orzeczenia stwierdzającego, iż umowa nie została wypowiedziana, umowa wiąże strony. Nie zostało uprawdopodobnione jednak, iż może zachodzić sytuacja, iż ochrona zapewniana przez orzeczenie sądu może przyjść zbyt późno, w wyniku czego udaremnione zostaną skutki wyroku ustalającego. Nie wykazano także, iż zaistniała potrzeba prowizorycznego zaspokojenia. Co prawda uprawniony wskazuje, iż może ponieść straty finansowe, lecz nie wykazał, iż produkowanej energii nie jest w stanie sprzedać po cenach rynkowych innym podmiotom. Ogólnikowe stwierdzenia nie są wystarczające. Uprawniony, poza własnymi twierdzeniami, w żaden sposób okoliczności takich nie uprawdopodobnił. Uprawdopodobnienie zaś nie oznacza zaś dowolności twierdzeń, a jedynie umożliwia wykazanie swoich twierdzeń wszelkimi dowodami, nawet bez zachowania rygorów dowodowych z k.p.c. uznać zatem należało, iż fakt, że obowiązany może zaprzestać wykonywania obowiązków wynikających z

umowy stanowić może podstawę domagania się zaspokojenia uzasadnionego interesu i ochrony praw uprawnionego w procesie sądowym o nakazanie wykonania umowy, czy o zapłatę odszkodowania, lecz nie może stanowić o istnieniu podstawy zabezpieczenia roszczenia, w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 730¹ § 1 k.p.c. a contrario Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSO Anna Szanciło

Zarządzenie: (...)

1. (...),

2. (...)

SSO Anna Szanciło